Kuuromykkäin lehti.

№ 3. | 2:nen vuosikerta.

Mikkelissä. | Huhtik. 1897.

Tilaushinta: 1 mrk. vuodelta.

Toimittajat: J. Savolainen. Mikkelin kuuromykkäinkoulun johtaja. K. Reponen. Mikkelin kuuromykkäinkoulun opettaja.

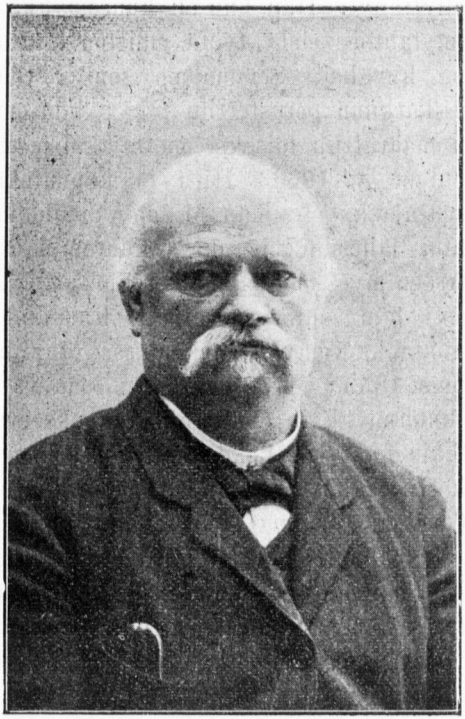

D. F. Hirn.

David Fredrik Hirn.

David Fredrik Hirn syntyi Mäntyharjun pitäjässä, Mikkelin läänissä 13 päivänä toukokuuta vuonna 1834. Hänen isänsä oli vanhempi komisionimaanmittari Anders Fritz Hirn, ja äitinsä Sofia Vilhelmiina Hirn, omaa sukua Godenhjelm. Vuonna 1846 eli siis samana vuonna, jona Karl Oskar Malm perusti ensimmäisen kuuromykkäin koulun Suomessa, Porvoossa, lähetti maanmittari Hirn 11 vuotiaan kuuromykän poikansa Fredrikin Malmin oppilaaksi Porvoon kuuromykkäin kouluun. Koulussa oli hän 3 vuotta eli lukuvuosina 1846—1849. Hirn oli etevä piirustaja ja otettiin hän 10 päivänä syyskuuta vuonna 1852 karttojen piirustajaksi maanmittausylihallitukseen Helsingissä. Semmoinen työ ei Hirniä kumminkaan suuresti miellyttänyt. Hän kun oli kuuromykkä ja etevä semmoinen tiedoiltaan, tahtoi tehdä työtä muitten kuuromykkäin veljiensä ja sisariensa hyväksi. Semmoinen sopiva tilaisuus ilmaantuikin kohta, kun Turkuun perustettiin toinen kuuromykkäin koulu maassamme. Hän määrättiin toiseksi opettajaksi mainittuun Turun kuuromykkäin kouluun v. 1863. Hirn ei kumminkaan tyytynyt niihin tietoihin opettajana, joita hän Malmin oppilaana ollessaan oli saanut. Hän tahtoi lähemmin perehtyä kuuromykkäin opetukseen ja tutustua opetukseen myös muiden maiden kuuromykkäin kouluissa. Sentähden matkusti hän omilla varoillaan Ruotsiin, Tukholmaan, jonka lähellä olevassa kuuromykkäin koulussa Manillassa hän seurasi opetusta vuonna 1859. Myös otti Hirn osaa v. 1876 Tukholmassa pidettyyn kuuromykkäin opettajain kokoukseen samoin myös v. 1884 kuuromykkäin opettajain kokoukseen Tukholmassa. 33 vuotta on David Fredrik Hirn ollut opettajana samassa kuuromykkäin koulussa, nimittäin Turussa. Vuonna 1896 viimmeisen ruotsalaisen luokan päästyä Herran ehtoolliselle otti Hirn eron opettajatoimestaan. Silloin myönnettiin hänelle vuotuinen eläke. Tämä on lyhyesti Hirnin elämäkerta ja hänen toimintansa kuuromykkäin opettajana.

Niiden ihmisten joukossa, jotka ovat maassamme toimineet kuuromykkäin hyväksi, on Hirnillä etevä sija. Hän ei ole ainoastaan kuuromykkäin opettaja, vaan myös oppilaittensa ja kaikkien kuuromykkäin, jotka vaan hänen apuansa tarvitsevat, isällinen ystävä. Turussa oli jo v. 1886 paljo kuuromykkiä. Hirn huomasi että

heille olisi sekä tarpeellista että myös hyödyllistä, jos he kerran viikossa kokoontuisivat tuumaamaan yhteisistä asioista. Sentähden perusti hän „Kuuromykkäin yhdistyksen“ Turussa v. 1886. Se on ensimmäinen semmoinen yhdistys maassamme. Yhdistyksen puheenjohtajana on Hirn ollut koko ajan. Hirn perusti myös apukassan kuuromykille, josta annetaan apua sairaille ja köyhille jäsenille. Helsinkiin on nyt myös perustettu „Kuuromykkäin yhdistys.“ Hirn on valittu Helsingin kuuromykkäin yhdistyksen kunnia jäseneksi.

Naimisiin meni Hirn 27 päivänä syyskuuta v. 1863 kuuromykkä Maria Lovisa Klingenbergin kanssa. Hän on myös kuuromykkä ja on ollut K. O. Malmin oppilas.

Vaikka Hirn ei enää ole opettajana, toimii hän ahkerasti kuuromykkäin hyväksi. Suokoon Jumala hänelle siihen ikää vielä monta vuotta ja terveyttä.

Jumala auttaa.

Eräässä pienessä kylässä asui leski viiden lapsensa kanssa. Hän oli hyvin köyhä ja elätti töin tuskin itseänsä ja perhettänsä käsityöllänsä. Jumala siunasi hänen työtänsä, joka vuosi sai hän leiväksi jyviä pienestä pellostaan. Mutta eräänä vuonna tuli kato, halla pani viljan ja lesken täytyi myydä ainoa lehmänsä.

Hän istui tuvassaan lastensa kanssa eräänä sunnuntaiaamuna. Heillä ei ollut mitään syötävää. Leski oli joutna epätoivoon ja sanoi kärsimättömästi „minä en voi kerjätä, ahkeruus ja työ eivät hyödytä meitä, parasta olisi saada kuolla.“ Silloin kuulivat he kirkon kellojen soivan, jotka kutsuivat ihmisiä Jumalan huoneeseen. Leski ajatteli „kohta kuolen minäkin, silloin soivat kellot samalla tavalla minunkin haudallani“. Samassa tuli hänen pikku tyttärensä hänen luokseen ja sanoi: „eikö äiti mene tänäpäivänä kirkkoon, kyllä minä hoidan mökkiä sillä ajalla.“ Leski oli aina mennyt sunnuntaina kirkkoon ja oli palannut kirkosta iloisempana kuin hän oli sinne lähtiessään. Leski ajatteli „minkä tähden minä en menisi surullisinakin aikoina kirkkoon, olenhan aina ollut siellä iloisinakin aikoina“ ja lähti matkaan. Kirkkoon hän saapui raskaalla sydämmellä ja voi töin tuskin pidättää kyyneleitään. Pappi saarnasi

Jumalan hyvyydestä ja rakkaudesta ja Jumalan sana liikutti ja lohdutti lesken murheellista sydäntä, onnettomuus pehmensi hänen sydäntänsä.

Jumalan palveluksen päätyttyä lähti leski kotimatkalle nöyrällä sydämmellä ja lohdutettuna. Nyt hän ajatteli: „jos minä teen ahkerasti työtä, niin auttaa Jumala varmaan minua. Hän on orpojen isä ja leskien auttaja. Jumala on nähnyt minun suruni ja kyyneleeni, hän voi auttaa meitä, jos hän tahtoo". Hän muisti papin sanat kirkossa: „mitä ikinä te pyydätte ja rukoilette Jumalalta Jeesuksen nimessä, sen te saatte." Leski rukoili nöyrästi Jumalalta apua.

Eräs varakas maanviljelijä, joka myös oli ollut kirkossa, oli nähnyt köyhän lesken murheen ja kyyneleet. Hän kysyi ja tiedusteli lesken asuntoa ja hänen varallisuuttaan ja päätti auttaa häntä.

Illalla istui leski lastensa kanssa mökissään. He lohduttivat toisiaan ja kehoittivat toisiaan tekemään ahkerasti työtä. Leski sanoi: „meidän pitää säästää rahaa ja ostaa sitten itsellemme lammas, kenties saamme vielä kerran myös lehmän itsellemme".

Tuskin oli hän lopettanut puheensa kun hän kuuli pihalla lehmän ammuntaa. Hän tuli taas surulliseksi ja ajatteli menetettyä lehmäänsä. Mutta samassa aukesi ovi, eräs vieras mies tuli mökkiin ja sanoi: „hyvä ystävänne lähettää teille lehmän, joka on pihallanne ja säkillisen jyviä". Ja ennen kuin leski ehti kysyä, kuka heille oli lähettänyt niin suuren lahjan ja kiittää sen edestä, oli vieras mennyt pois. Mutta lehmä seisoi pihalla, sidottuna kiinni puuhun, ja jyväsäkki oli porstuassa. Lehmä oli lihava ja kirjava ja paljon parempi kuin heidän vanha lehmänsä oli ollut. Iloisina meluten taluttivat lapset sen navettaan ja nostivat jyväsäkin tupaan. Leski itki salaa.

Seuraavana päivänä tuli lahjan antaja lesken luo ja sanoi hänelle: „te olitte eilen kirkossa ja itkitte ja rukoilitte Jumalalta apua Hän on kuullut teidän rukouksenne ja auttaa teitä. Jumala on siunannut minun työtäni ja antanut sen menestyä. Minä olen suuressa kiitollisuuden velassa Jumalalle. Jumala käski minun auttaa teitä. Ottakaa vastaan lehmä ja jyväsäkki lahjana Jumalalta, eikä minulta ja luottakaa aina Jumalan apuun.

Lyhteitten kiitos.

Iloisena käveli maanviljelijä työmiestensä kanssa pellollaan. Jumala oli siunannut hänen työnsä. Miehenkorkuisina seisoivat oljet, tähkiä täynnä, pellolla, aivan kuin tiheä metsä. Tähkät painoivat alas täyteläiset, raskaat päänsä. Sirpit rupesivat kilisemään, oljet ruskivat ja kaatuivat pellolle, rivi rivin viereen. Ahkerat ja sukkelat sitojat kulkivat leikkaajain jälessä. He sitoivat oljet lyhteiksi ja tekivät lyhteistä kuhilaita. Jokainen työmies iloitsee, kiitollisuuden tunne Jumalaa kohtaan täyttää heidän sydämmensä.

Kuuma elonkorjuupäivä on päättynyt. Viileä kesäyö levittää vaippansa hiljaisen pellonkin ylitse. Yksi lyhde nosti päänsä ja huusi niin että hänen äänensä kuului yli koko pellon: „pitäkäämme elonkorjuujuhlaa hiljaisessa ja rauhallisessa kesäyössä." Kaikki lyhteet nostivat päitänsä. Leivot ja muut pikkulinnut heräsivät siitä huminasta suloisesta yöunestaan.

Yksi lyhde alkoi puhua: „ylistäkää ja kiittäkää Herraa. Hän on armollinen ja Hänen hyvyytensä on ijankaikkinen. Hän antaa aurinkonsa nousta sekä hyville että pahoille ihmisille. Hän antaa sadetta sekä rehellisille että epärehellisille. Kaikkien silmät vartovat Häntä ja Hän antaa kaikille ruokaa ajallaan. Vuosituhannet ovat kuluneet yli maan, ja joka vuosi ovat pellot kasvaneet viljaa. Joka päivä kattaa Herra pöytänsä ja miljoonat ihmiset ravitaan. Hänen hyvyytensä on uusi joka aamu. Kiittäkää ja ylistäkää Herraa." Ja kaikki pikkulinnut yhtyivät kiitoslauluun Jumalalle.

Toinen lyhde puhui: „Jos Jumala vaan siunaa työtämme, onnistuu se. Maanviljelijä tekee ahkerasti työtä, kyntää peltonsa, kylvää jyvät vakoihin. Mutta Jumala päättää, jos työmme onnistuu. Monta kylmää halla yötä, monta kuumaa kesäpäivää on elonkylvön ja elonkorjuun välillä. Ihmiskädet eivät voi kuljettaa pois rankkasade pilviä, eivät voi estää raesateita, jotka muutamassa tunnissa voivat hävittää kaikki. Jumala suojaa voimakkaalla kädellään siemenen maan povessa, varjelee viheriöivän laihon ja kypsät jyvät tähkässä. Elkää peljätkö! Jos Jumala siunaa työmme, niin se onnistuu."

Kolmas lyhde sanoi: „Ne, jotka surullisina kylvävät, leikkaavat ja korjaavat viljan iloisina. Raskaalla sydämmellä meni eräs

poika kylvämään pellolleen. Hänen isänsä oli kuollut, hänen äitinsä, leski, istui mökissä itkien. Kovat velkamiehet olivat vieneet heiltä viimmeiset jyvät, siemenenkin. Armeliaalta naapuriltaan oli hän saanut lainata siemenen. Kyyneleet tippuivat pojan silmistä siementen sekaan vakoon. Nyt leikkaa hän, saa hyvän sadon, sillä Jumala on siunannut hänen työnsä ja kylvönsä. Ne, jotka surullisina kylvävät, korjaavat iloisina. He kylvävät kyyneleet silmissä, siemenet itävät hyvin, ja he saavat satakertaisen sadon."

Neljäs lyhde sanoi: „elkää unhottako tehdä hyvää ja olla armelijaita ja antaa köyhille. Semmoiset uhrit ja lahjat ovat Jumalalle mieluiset. Jos me voisimme huutaa niin rikkaille ihmisille, jotka nyt täyttävät riihensä. Jos me voisimme sanoa sen koville ja armottomille, jotka ajavat köyhät ihmiset torpistaan. Jos Herra siunaa meitä, pitää meidän myös muistaa köyhiä ihmisiä, jotka tarvitsevat apuamme. Elkää unohtako tehdä hyvää ja olla armelijaat." Niin huusivat kaikki lyhteet yhteen ääneen, ikäänkuin he olisivat tahtoneet herättää nukkuvia, kovia sydämmiä.

Ja kaikki lyhteet kumartuivat, taivuttivat päänsä ja sanoivat: „Amen, Amen".

Mitä sitten?

Pekka, joka oli 14 vuoden vanha, tuli eräänä päivänä iloisena isoisänsä luo ja sanoi hänelle „iloitse minun kanssani, rakas isoisä. Nyt olen minä lopettanut kouluni, käynyt rippikoulun ja päässyt Herran ehtoolliselle. Isä on tänään luvannut panna minut kellosepän oppiin mestari Luukkosen luo. Minä olen niin iloinen. Minä olen aina tahtonut tulla kellosepäksi." „Hyvä, rakas poikani", sanoi isoisä, „sinä tahdot siis tehdä ahkerasti työtä ja tulla hyväksi kellosepäksi, mutta mitä aiot sitten tehdä?"

„Sitten neljän vuoden jälkeen aion päästä kisälliksi ja saada hyvän todistuksen."

„Ja sitten?"

„Sitten matkustan moneen eri verstaan, eri maissa, tullakseni eteväksi kellosepän ammatissa."

„Ja sitten?"

„Sitten tulen takaisin kotiin ja perustan oman työhuoneen ja olen mestari. Sitten säästän itselleni rahaa ja menen naimisiin."

„Ja sitten?" jatkoi isoisä.

„Elän rauhassa kotonani, teen ahkerasti työtä ja kasvatan lapsiani hyvin että heistä tulisi kunnollisia ihmisiä".

„Ja sitten?"

„Sitten kun tulen yhtä vanhaksi kun sinä, rakas isoisä, olet, lopetan työn, elän rauhassa ja levossa, iloitsen lasteni onnesta ja heidän rakkaudestaan minua kohtaan. Silloin olen onnellinen, vanha ukko."

„Ja sitten?"

„Sitten —? Niin, enhän minäkään voi aina elää tässä maailmassa. Niin, sitten, täytyy myös minun kuolla."

„Ja sitten", jatkoi vanha isoisä, tarttui pojanpoikansa käteen ja katsoi hänen silmiinsä. „Poikani, mitä sitten teet?"

Poika tuli kalpeaksi, hän värisi ja kyyneleet nousivat hänen silmiinsä.

„Kiitos, rakas isoisä", sanoi hän, „minä olen unohtanut pääasian. „Kaikkien ihmisten pitää kuolla, ja sitten tuomitsee Jumala heidät. Sentähden pitää minun koettaa tulla hyväksi ja jumaliseksi ihmiseksi ja Jumalan omaksi lapseksi. Sitten antaa Jumala minulle kaiken muun hyvän. Sitä minä en enää koskaan unohda, rakas, hyvä isoisä."

Senaattori Yrjö Koskinen.

„— Epäilemättä on se suurimmaksi osaksi luettava nykyisen kirkollisasiain toimituskunnan päällikön, senaattori Yrjö Koskisen ansioksi, että aistiviallisten opetus on vihdoinkin tullut uudestaan ajanmukaiselle kannalle järjestetyksi ja tulee tilaisuuden mukaan laajennetuksikin. Mutta onpa ikäänkuin luonnollista, että mies, jolla on niin arvaamattoman suuret ansiot siinä, että Suomen kansaa on koetettu vapauttaa siitä kuurouden ja mykkyyden tilasta, mihin vieras virka-, koulu- ja „sivistyskieli", ruotsinkieli kansan saattaa, myöskin loi huomionsa luonnollisiin kuuroihin ja ryhtyi heitäkin tukalasta erikoisasemastaan ihmisten ilmoille auttamaan." Näin puhuu johtaja Killinen eräässä pikku kirjassaan „Silmäys Kuopion

kuuromykkäin koulun vaiheisiin.“ Näistä sanoista huomaamme kuinka suuri kuuromykkäin „hyväntekijä“ senaattori Yrjö-Koskinen on. Tekisimme ikänkuin vääryyden, jos me emme „Kuuromykkäin lehdessä“ puhuisi hänestä kuuromykille. Senaattori Yrjö-Koskinen on hyvin paljon oppinut mies. Hän on kirjoittanut monta kirjaa. Yrjö-Koskinen on tutkinut ja lukenut historiaa. Hän on kirjoittanut suurimman ja parhaimman Suomen kansan historian. Hän on kirjoittanut myös koko maailman historiaa ja monta muuta kirjaa. Hän oli historian opettaja yliopistossa. Yliopiston opet-

Yrjö Koskinen.

tajia sanotaan professoriksi. Keväällä v. 1882 nimitettiin hän senaattoriksi. Senaattorina ollessaan on hän kaikkien Suomen kirkkojen ja koulujen korkein päällikkö. Hän käypi useasti tarkastamassa kouluja. Syksyllä v. 1894 kävi hän Kuopion kuuromykkäin koulussa. Sen jälkeen on hän käynyt Turun kuuromykkäin koulussa. Ja nyt aikoo hän kohta tulla katsomaan Mikkelin koulua. Senaattori Yrjö-Koskinen rakastaa kuuromykkiä ja tahtoo että kaikki kuuromykät saisivat hyvän opetuksen ja kasvatuksen.

Yrjö-Koskinen syntyi Waasan kaupungissa 10 p. joulukuuta 1830. Hänen vanhempansa olivat kirkkoherra Yrjö Jaakko Forsman ja Anna Lovisa Ebeling. Hän kävi koulua Waasassa ja tuli ylioppilaaksi 1847. V. 1853 vihittiin hän maisteriksi. Tämän jälkeen muutti hän Turkuun ja oli siellä koulunopettajana ja sanomalehden toimittajana Sitten hän tuli sijaisopettajaksi Waasan lukioon. Tällä opistolla oli suuri kirjasto. Yrjö K. rupesi ahkerasti lukemaan ja tutkimaan kirjoja. Hän luki mieluummin historiallisia kirjoja, Sitten hän meni Ruotsiin opiskelemaan. V. 1860 vihittiin Y. K. viisaustieteen tohtoriksi ja sai senjälkeen yliopistolta matkarahoja. Hän matkusti v. 1860—61 Ruotsin, Saksan, Ranskan ja Englandin maalle ja tutki ja lueskeli siellä. V. 1863 määrättiin hän yliopistoon historian professoriksi. Yliopiston opettajana oli hän 19 vuotta, kunnes v. 1882 määrättiin senaattoriksi jossa virassa hän on nyt vielä. Hän on kahdesti nainut. Kun hänen ensimmäinen rouvansa *Sofia Fransiska Friberg* kuoli v. 1895, meni hän naimisiin viime syksynä leskirouva *kirjailiajatar Theodolinda Hahnssonin kanssa.*

Jokaisessa tärkeässä Suomen kansan asiassa on aina Yrjö-Koskisen ääni kuulunut ja tulee kuulumaan edelleenkin. Hänen sanoillaan on suuri merkitys. Me toivomme että Jumala antaisi hänelle ikää ja voimia tehdä vielä monta hyvää työtä Suomen kansalle. Me toivomme että senaattori Yrjö Koskinen toimisi edelleenkin kuuromykkäin hyväksi, että kouluja perustettaisiin niin paljon, että kaikki kuuromykät pääsisivät kouluun. Hän voipi tämänkin asian eduksi vaikuttaa enemmän kuin kukaan muu maassamme.

Tietoja kuuromykistä.

Kuuromykkä tyttö Anna Väisänen Mikkelin pitäjässä, Ihastjärven kylässä elää veljensä luona. Hän on 26 vuoden vanha, ei ole käynyt mitään koulua. Tyttö tuli 2 vuoden ikäisenä kuuromykäksi. Veljensä on häntä vähän opettanut kirjoittamaan. Anna Väisänen taitaa kirjoittaa ja ymmärtää vähän yksinkertaisempia sanoja ja lauseita.

Pastori Hemmer laski tytön Herran Ehtoolliselle Mikkelin kaupungissa v. 1891. Anna Väisänen on hyvälahjainen ja teräväpäinen tyttö. Ikävä vaan ettei hän ole saanut enemmän opetusta.

Vaikka tytöllä on omaa perittyä omaisuutta puolitoista tuhatta markkaa, ei hänen vanhempansa eikä sukulaisensa ole toimittaneet häntä kuuromykkäin kouluun. Häntä ei ole edes kysyttykään mihinkään kouluun. Anna Väisänen on ahkera ja iloinen tyttö. Hän tekee kaikenlaisia töitä kotonaan. Hän kutoo hyviä kankaita ja ompelee vaatteita. Hänellä on oma ompelukonekin. Hän ompelee vaatteita ei ainoastaan itselleen ja kotiväelle vaan kylän naisillekin. Me toivomme että tyttö vielä pääsisi Jyväskylän kuuromykk. kouluun. — *Koiviston pitäjässä* Viipurin läänissä elää yli 60 vuoden vanha kuuromykkä M a r i a.*) Hän ei ole myöskään käynyt mitään koulua. Pastori Akilles Sirénin isä oli kirkkoherrana Koivistolla. Akilles Sirén oli usein isänsä luona. Hän opetti kuuromykkä tyttöä Mariaa. Tyttö päästettiin Herran Ehtoolliselle. Tämä tyttö on ollut pitäjänsä ainoa kuuromykkä vuosikymmeniä. Häntä onkin pitäjässään pidetty kuin ihme olentoa. Toiset ihmiset häntä säälivät ja kohtelevat hyvin. Tyhmät ihmiset pilkkaavat ja nauravat häntä. Usein kuin pienet pojat irvistelevät ja heittelevät kiviä hänen päällensä viittaa Maria että Jumala rankaisee teitä: Jumala pudottaa suuren kiven teidän päällenne. Maria elättää itseänsä kerjäämällä. Hän taitaa neuloa sukkia. Näillä rahoilla ostaa hän itselleen kahvia. Maria asuu kirkonkylässä. — Samassa pitäjässä on myös eräällä maakauppiaalla J u h a n a K i r p u l l a kuuromykkä poika. Poika on 15 vuotta vanha. Vaikka isä on rikas mies, hänellä on maatiloja ja 2 kauppapuotia, ei hän ole kysynyt poikaansa kuuromykkäin kouluun, Poika kuuluu olevan hyvä lahjainen ja oppivainen. Tekee kaikenlaista työtä kotonaan. — *Johanneksen pitäjässä* on 3 kuuromykkää, joista yksi tyttö on Kuopion kuuromykk. koulun I:llä luokalla. Tikan kylässä on jo yli 20 vuoden vanha kuuromykkä poika; hän ei ole myöskään ollut missään koulussa. Poika on taitava kirvesmies. Käypi kyläläistensä kanssa tekemässä laivoja ja huoneita rakentamassa. Kolmas kuuromykkä suutari V i k b e r g i n poika on jo yli 16 vuoden vanha. Hänen isänsä koetti toimittaa poikaa kouluun. Isä pyysi Johanneksen kunnalta rahoja. Kunta ei antanut rahaa. Niin jäi poika kouluun toimittamatta. Isällä on useita lapsia.

*) Hänen sukunimeänsä ei tämän kirjoittaja muista.

Niinkuin edellä nähdään, on kummallista, että monet rikkaatkin kuuromykkäin vanhemmat ja sukulaiset ovat sangen huolimattomia toimittamaan kuuromykkiä lapsiansa kouluihin. Tosin nykyään ei kaikki kuuromykät sovikaan meidän harvoihin kouluihin. Monet vanhemmat luulevat, että koulu maksaa hyvin paljon. He eivät henno luopua muutamista sadoista markoista. He jättävät ennen lapsensa ilman opetusta ja kasvatusta. He eivät tiedä että kuuromykkä, joka jääpi opettamattomaksi, ei ole pakanaa parempi. Useasti luulevat vanhemmat että kuuromykällä, semmoisella joka ei ole koulua käynyt, on selvä tieto Jumalasta ja tieto, että Jesus on heidänkin edestään kuollut ja kärsinyt. Tämä on aivan väärä luulo. Kuuromykkä kyllä voi käydä kirkossa ja notkistaa polvensa rukoukseen muiden ihmisten tavoin. Hän voi „ottaa virsikirjasta virren“, mutta siinä se onkin kaikki. Syvemmältä ei hän käsitä hengellisiä asioita. — Toiset vanhemmat puhuvat joka päivä lapsensa lähettämisestä kouluun. Mutta he eivät tarkoin tiedä missä kouluja on? Keneltä kysytään kouluun pääsemisestä? Näin he epäröivät vuosi vuodelta. Lapsi kasvaa ja vanhettuu, ja jää kouluun lähettämättä. Hän tulee synkäksi ja surulliseksi. Se onkin aivan luonnollista: häntä ei ymmärrä kukaan. Hän ei taida puhua puutteitaan ja tarpeitaan. Tämmöisiä onnettomia löytyy meidänkin maassa satoja. Paikkakunnallansa pidetään sitte heitä ihmeolentoina, milloin viisaina, milloin vähämielisinä, toisinaan narrinakin. Rikas isä kuolee tyytyväisenä: kuuleville lapsilleen on hän antanut opetusta ja kaikkea mitä he ovat tarvinneet, mutta perheensä hennoimman vesan, kuuromykän, jättää hän kaikkea vailla — tämä raukka kuolee *pakanana*, vaikka kristityn nimellä.

Aarre pellossa.

Köyhä maanmies, kuuden alaikäisen lapsen isä, kynti peltoansa ja sanoi huolestuneena: „kukahan ruokkii minun lapseni, kun minä kerran olen poissa, sillä minunkin on niin vaikea työansiollani pitää heitä ruuassa?“

Hänen näin itsekseen puhuessaan kilahti auran kärki, ja hevoset pysähtyivät. Kun hän nosti auran kärjen ylös, nousi samassa pieni arkku esiin, joka oli vahvasti raudoitettu. Hämmästyneenä

hän avasi sen ja näki että se oli täynnä kultarahoja. Kiireesti hän kaivoi sen ylös maasta ja kantoi sen onnellisena kotiinsa, sydämessään Jumalaa kiittäen. Mutta kotimatkalla tuumi hän itseksensä: „Kenenkähän tämä arkku on ollut?“ Hän oli nimittäin ostanut tämän peltotilkun eräältä naapurilta, joka huonon talouden hoidon kautta oli köyhtynyt ja joutunut rappiolle. Hänen isänsä, jota pidettiin rikkaana, oli sodan aikana äkkiä kuollut. „Luultavasti,“ sanoi sisällinen ääni hänelle, „luultavasti tuo rikas mies kätki koko omaisuutensa tähän arkkuun ja kaivoi sen maahan, ettei vihollinen pääsisi sitä ryöstämään. — Aarre ei ole minun vaan tuon köyhän miehen“. Seuraten sisäistä ääntänsä ei hän vienytkään raha-arkkua kotiinsa, vaan meni suoraa päätä naapurin luo, asetti arkun pöydälle hänen eteensä ja sanoi: „sinun peltosi tosin minä olen ostanut, mutta en aarretta, joka oli sinne kätketty. Ota omasi, jonka Jumala sinulle minun kauttani lähettää.

Naapuri ei tiennyt uskoa silmiänsä, kun hän näki kuinka paljon kultarahoja arkussa oli. Hän luuli uneksivansa ja syleili ystävällistä antajaa kyynelsilmin. „Veljeni, me olemme molemmat autetut“, huudahti hän, „tasatkaamme aarre, eläkäämme yhdessä“.

Sokeana syntynyt saanut näkönsä.

Eräs nuori, sokea saksalainen nainen kertoo mitä hän tunsi saadessaan takasin näkönsä. Hän oli ollut sokea syntymästään saakka. Ei hän ollut koskaan toivonut että hän saisi ruumiillisilla silmillään nähdä maailmaa. Eräs hänen ystävistään kertoi hänelle kuuluisasta silmälääkäristä, tohtori Vilsonista ja kehoitti häntä menemään tämän luo. Sokea lupasi tehdä sen, mutta itse ei hän toivonut mitään. Hän meni tohtorin luo, joka taaskin tutki hänen silmiään. Tohtori kehoitti häntä koettamaan, jos leikkaus voisi auttaa häntä saamaan näkönsä. Sairas suostui tohtorin kehoitukseen ja meni sairashuoneeseen. Hän luuli kumminkin että se oli turhaa vaivaa. Mutta kun hän istui leikkaustuolissa, alkoi häntä pelottaa. Tohtorin ystävällinen, rauhottava ääni rohkasi häntä kuitenkin ja hän tuli taas levolliseksi. Leikkauksen jälkeen piti hänen antaa siteen olla silmillään vielä kauvan aikaa. Eräänä päivänä

otti tohtori sen pois. Sairas puri hammastaan ja avasi nopeasti silmänsä. Hän oli suuressa huoneessa. Hänestä tuntui kuin häntä olisi vedetty taaksepäin. Sitten ilmaantui jotakin hänen eteensä. Se oli lääkäri, ensimmäinen ihminen, jonka hän eläessään näki. Tohtori ei ollut sen näköinen, kuin hän oli luullut. Tohtori katsoi sairasta ja nauroi. Sairas ei ollut nähnyt ennen kenenkään nauravan. Hän ei ymmärtänyt mitä se merkitsi. Huoneessa oli muita ihmisiä, mutta hän ei tuntenut niitä. Mutta kun he alkoivat puhua, tunsi hän heti heidät äänistä. Ei kukaan heistä ollut semmoinen kuin hän oli ajatellut heidän olevan. Tohtori oli niin ystävällinen ja sairas oli hänelle kiitollinen näöstään. Sitten pantiin side taas hänen silmilleen.

Kun side toisella kerralla otettiin pois näki hän kummallisen esineen vieressään. Se oli tuoli. Hän ei tiennyt, mikä se oli. Mutta kun hän sai vaan kosketella käsillään, tiesi hän paikalla esineen nimen. Kaikki näytti hänestä niin pieneltä ja vähäpätöiseltä. Sokeana ollessaan oli hän ollut hyvin varovainen ettei kaataisi kumoon mitään kävellessään. Nyt hän nauroi nähdessä kuinka pienet tuolit ja pöydät olivat. Hän näki toisella silmällään aivan täydellisesti. Vähitellen tottui hän nähdessään esineen tietämään koettelematta sitä, mikä se oli. Kaikki omaisensa nauroivat hänelle, hun hänen täytyi, nähdessään puun pihalla, koetella sitä tietääkseen, mikä se oli. Lääkärinsä, isänsä ja äitinsä tunsi hän heti, nähdessään heidät jo ennenkuin he puhuttelivat häntä.

Pieniä tietoja.

— **Kuuromykkäin lehteä** leviää nykyään yli koko Suomen 418 vuosikertaa. Toivomme että kuuromykät vielä tilaavat lehteänsä ja hankkivat uusia tilaajia lehdelle. Maaseudulla on vielä monta kuuromykkää jotka eivät ole tilanneet lehteä. Moni viime vuonna tilasi, mutta nyt ei ole vielä tilannut. Lähettäkää 1 mkka postimerkeissä, niin teille lähetetään lehti. Jos teillä ei ole yhdellä kertaa sitä lähettää, niin lähettäkää vähän kerrassaan. Tiedämme että moni kuuromykkä on hyvin köyhä.

Mainitsemme kuinka monta vuosikertaa lehteä leviää muutamiin paikkoihin: *Jyväskylään* 60 vuosikertaa, *Mikkeliin* 54 vuosik., *Kuopioon* 44 vuosik., *Turkuun* 39 vuosik., *Ilmajoelle* 28 vuosik., *Helsinkiin* 22 vuosik., *Poriin* 16 vuosik., *Tampereelle* 12 vuosik., *Wiipuriin* 10 vuosik., *Eurajoelle* 8 vuosik

Sortavalaan 8 vuosik., *Johanneksen pitäjään* 7 vuosik., *Pietarsaareen* 6 vuosik., *Uurasen* 6 vuosik., *Porvoon kaupunkiin* 6 vuosik., *Tyrvään pitäjään* 5 vuosik. Merikarvialle 5 vuosik. Useaan paikkaan mence lehteä 4, 3, 2 ja enin 1 vuosikerta.

— **Valtiopäivillä** on lausuttu se toivomus että senaatti yhä edelleenkin parhaansa mukaan perustaisi uusia kuuromykkäin kouluja. Useat valtiopäivämiehet lausuivat toivomuksensa että uusi ensimmäinen kuuromyk. koulu perustettaisiin Oulun kaupunkiin.

— **Rinnakkaisosasto Kuopion kuuromykkäin kouluun.** Senaatti on hylännyt kouluylihallituksen ehdotuksen että rinnakkaisosasto perustettaisiin Kuopion kuuromykkäin kouluun.

— **Apurahat kuuromykkäin koulun opettajille.** Apurahoja ulkomaan matkaa varten on ehdotettu Turun kuuromyk. koulun opettajalle fil. kand. *Kahvalle* 700 markkaa, Porvoon kuuromyk. opet. neiti *Serenius'elle* 600 markkaa.

Kuntelemista ja opettajiksi valmistumista varten ovat saaneet herrat: *Kvanström* 800 mk., *Jukola* 800 mk. ja *Helisevä* 500 mk. Neidit *af Forsselles* 600 mk. ja *Ekholm* 300 mk.

— **Mikkelin kuuromykkäin koululle** on hyyrätty ensi vuodeksi huoneusto Kiurun perillisten talosta. Samassa talossa on koulu ollut alusta alkaen vuodesta 1893. Oma talo Mikkelin kuuromyk. koululle valmistuu vasta kahden vuoden perästä.

— **Helsingin kuuromykkäin yhdistyksen** jäsenet lahjoittivat tämän kuun 11 päivä puheenjohtajalleen hra *Julius Hirnille* kuuromykän vartalokuvan kauniin jalustan kanssa. Lahjaa antaessa puhui eräs kuuromykkä, että herra Hirn on paljon toiminut tämän yhdistyksen hyväksi.

— **Huvimatka.** Helsingin kuuromykkäin yhdistys aikoo ensi Helatorstaina tehdä huvimatkan Porvooseen. Yhdistyksen jäsenet tulevat käymään Alopæus'en, Sirenin, Runebergin ja kuuromykkä Karlsson'in haudalla; Runebergin kodissa y. m.

— **Kolme taulua.** Kuuromykkä D. F. Hirn on luvannut maalata kolme tanlua, maiseman kuvaa. Hän lahjoittaa ne Turun, Helsingin ja Tukholman kuuromyk. yhdistyksille.

— **Pispa C. H. Alopaeus'en** kuvan kipsistä on valmistanut kuuromykkä A. Tallroth. Kuva näyttää nuorelta. Se on valmistettu siltä ajalta, jolloin Alopæus oli johtajana Turun kuuromyk. koulussa. Samoin on herra A. Tallroth valmistanut „kuuromykän" ja C. O. Malmin vartalokuvan. Se on 25 sentimetrin pituinen. Malm seisoo suorana kirja kädessä

— **70 vuotta** oli kulunut tämän kuun 5 päivä pispa C. H. Alopæus'en syntymisestä.

— **50 vuotta** täytti kuuromykkä nikkari *Hjalmar Westling* tämän kuun 5 p. Helsingin kuuromykkäin yhdist. puheenjohtaja *J. Hirn* lahjoitti hänelle syntymäpäivänä kukkasvihkon. Samoin lähetti kuuromykkä D. F. Hirn Turusta

seuraavan kirjoituksen ruotsiksi: *Minun entinen oppilaani Hj. Westling. Sinun puolivuosisadan syntymäpäivänäsi saan kunnian vaimoni kanssa onnitella sinua ja toivottaa, että pysyisit entisissä voimissasi ja olisit iloinen. Lämpymät terveiset onnelliselle perheellesi; toivottaa entinen opettajasi Fritz Hirn.* Westlingillä on 3 lasta; vanhin niistä on lyseon korkeimmilla luokilla. Toinen on Mäntsälässä apteekin oppilaana.

— **Kuollut.** Turun viittomakoulun oppilas, joka on 2 vuotta ollut koulussa, vaan syksyllä täytyi viedä sairauden tähden kotia, on kuollut. Hän oli konduktööri Gustafsonin poika Wiipurista ja 11 vuotta vanha. Hän kuoli viime Tammikuun 20 päivänä.

— **Helsingin kuuromykkäin yhdistyksessä** piti *Pitkänäperjantaina ja Pääsiäisenä* jumalanpalvelusta kuuromykille neiti *Elma Eklund.*

— **Kuuromyk. hyväntekijä kuollut.** Turussa kuoli äskettäin leskirouva *Maria Lindeman.* Hän oli hyvin rikas. Hän on testamentteerannut monta sataa tuhatta markkaa. Rouva Lindeman muisti myös kuuromykkiä. Hän lahjoitti Turun kuuromykkäin koululle 5,000 markkaa.

— **Puhumaan** opettaa Helsingin kuuromykkäin yhdistyksen sunnuntaikoulussa ylioppilas Edvard Lück. Oppilaita on 3. Entisiä Kuopion, Porvoon ja Manillan kuuromykkäinkoulujen oppilaita.

— **Naamiohuvit** piti Helsingin kuuromykkäin yhdistys huhtikuun 18 päivänä. Iltama oli hauska kuuromykistä. Samassa jaettiin palkintoja. Ensimmäisen palkinnon k. mykkä Hirnin medaljongin sai A. Tallroth, toisen palkinnon 2 valokuvaa sai lyseolainen Vestling, kolmas palkinto 2 lyijykynää annettiin kivipainon oppilaalle Löfströmille. Palkintotuomarina oli puheenjohtaja J. Hirn. Ensimmäisen palkinnon vaatteet Turun kuuromykkäin yhdistyksessä, puunleikkaaja Lindström.

— **Kaakeliuunintekijä kuuromykkä Henrikson** joka ilta työstä palattuaan piirustaa ja maalaa kotonaan maisemia ja merien kuvia. Hän rakastaa enemmän merien, vuorien, aaltojen ja laivojen maalauksia. Hän ei ole käynyt missään taide yhdistyksen koulussa. Hän on harjoittanut piirtämistä ja maalaamista jo kolme vuotta.

— **Kirjeenvaihtoa.** *A. Hyvärinen*, Varkaudessa, tilausrahanne olemme saaneet. Kiitos!

— **Kuuromykkäin auttajayhdistyksen** perustava kokous pidettiin Turussa sisällä olevan huhtikuun 26 päivänä. Kokoukseen oli saapunut noin 20 asiaa harrastavaa henkilöä, sekä kuuromykkäin koulun opettajia että muitakin kansalaisia. Kokouksen avasi pastori A. Eliel Nordman, joka lyhyesti selitti läsnäolijoille tämän yhdistyksen tarkoitusta. Sen jälkeen valittiin suljetuilla lipuilla keskustoimikunta, johon tulivat seuraavat henkilöt: pastori *A. E. Nordman*, puheenjohtaja, lyseon lehtori *K. Ahlman*, varapuheenjohtaja, maisteri *K. E. Kahva*, kirjuri, neiti *I. Holmström*, rahastonhoitaja, sekä rouva *A. Rydman* ja neiti *H. Arrhenius.* Nimen kirjoituslistoja jäseniksi aikovia varten pää-

tettiin lähettää moneen paikkaan. On toivottava että tämä yhdistys nyt saa apua ja osanottoa yleisön puolelta.

— **Vahvistettuja vuosirahansääntöjä.** Senaatti on vahvistanut maamme kunromykkäin- ja sokeainkoulujen vuosirahansäännöt lukuvuotta 1897—1898 varten 258,758 markaksi.

— **Kihloihin** ovat menneet Turun kuuromykkäin koulun johtaja, pastori A. Eliel Nordman ja opettajatar samassa koulussa neiti Sofia Boström.

Ilmoitus.

Pispa Alopaæus'en, suurempia ja pienempiä kuvia, sekä kuuromykkä K. O. Malmin ynnä „Kuuromykän" vartalokuvia saa ostaa allekirjotaneelta. Alopæus'en suuremmat kuvat maksavat 20 mk. kappale, pienemmät 1 markan. Malmin ynnä „Kuuromykän" vartalokuvat maksavat 3 mk. kappale. Viime mainitujen kuvain kauniit jalukset maksavat 10 mk. kappale.

Tilaajat jotka tahtovat tilata mainittuja kuvia, tekisivät tilauksensa ennen kesäkuun alkua, koska silloin lähden maalle.

Albert Tallroth.
Helsinki, Ateneumi.

Valokuvaus- ja piirustustöitä

saapi tilata **Valter Stadius**'elta
Unioonikatu 41. Helsinki.

Huom.! Kuuromykkäin ilmoituksista „Kuuromykkäin lehdessä" ei oteta maksua.

Sisällys: David Fredrik Hirn (kuvalla). — Jumala auttaa. — Lyhteitten kiitos. — Mitä sitten. — Yrjö Koskieen (kuvalla). — Tietoja kuuromykistä — Aarre pellossa. — Sokeana syntynyt saanut näkönsä. — Pieniä tietoja. — Ulkomaalta. — Ilmoitus.

Mikkelissä, Aleks. Kasurisen kirjapainossa, 1897.